

Ale ne. Došlo jí, že to vůbec nevnímá. A tak se jen chápa-
vě zasmála: „No, přinejmenším máte dobré, že jste neporazí-
telný.“

„Jo,“ řekl s pokrčením ramen, „nejspíš jsem, ale někteří
lidé, na kterých mi záleží, ten luxus nemají, takže musím
udělat všechno pro to, abych je ochránil. Doufám, že chápeš,
že jsme vzhledem k okolnostem postupovali tak, jak to bylo
nutné.“

Okolnosti, pomyslela si Nova. Okolnosti, že ji chtěli popra-
vit bez řádného soudu. Protože jsou Rada a jejich slovo je zá-
kon. Protože jsou Renegáti a Renegáti mohou být soudcem,
porotou i popravčím zároveň, pokud mají pocit, že tím ochrá-
ní své lidi. *Normální* lidi. Ne padouchy. Ne Výjimečné, kteří se
taky můžou ocitnout v nebezpečí. Ochrana jejich práv niko-
ho nezajímá.

Nic z toho však neřekla nahlas, jen se usmívala a zatína-
la zuby.

„Samozřejmě.“

„Dobře. Protože teď jsi součástí renegátské rodiny a pro
mě i celou Radu je důležité, aby tu všichni věděli, že s nimi za-
cházíme spravedlivě. Že jsou součástí týmu.“

Najednou si Nova uvědomila, že tohle není jen omluva.

Hugh Everhart si dělá starosti. Vzhledem k incidentu s Ge-
nissou Clarkovou, který otrásl jejich pověstí, se bál, že bude
i Nova kontaktovat novináře a začne upozorňovat na nespra-
vedlnost a na to, co se děje mezi Renegáty.

Snažil se ji odklidit od propasti.

V tu chvíli si rozjařeně uvědomila, že Radě ukradla dal-
ší kousek moci. Vybuodovali organizaci na slabých základech
a ona do nich zasadila další osudnou trhlinu.

Kapitán Chromium a Rada mají štěstí, že Nova se svým
příběhem o nespravedlivém uvěznění do médií jít nehodlala.
Měla jiné plány. To však neznamená, že tenhle rozhovor ne-

může využít ve svůj prospěch. Co když může té změny, kte-
rou potřebuje, dosáhnout právě teď a tady?

„Z toho, co se stalo, neobviňuju vás ani Radu,“ řekla. „Do-
stali jste určité informace a jednali podle nich. Chápu, proč
jste udělali, co jste udělali.“

Než však stačila Hugh Everharta zaplavit úleva, dodala:
„Ale ta věc s popravou mě překvapila.“

Uhnul pohledem. „Ano... To je nešťastné, že jsem... Nechci
ani pomyslet na to, čím sis musela projít. Ale jsem rád, že to
nakonec dobře dopadlo.“

„Ano,“ odvětila Nova pomalu, „pro mě to díkybohu dobře
dopadlo. Musím však přiznat, že jsem vždycky chtěla věřit, že
Renegáti jsou... No, že jsou lepší, než aby prováděli trest smr-
ti. Ukončit něčí život bez šance na nápravu a navíc bez řád-
ného soudu mi připadá... Jak to jen říct? Trochu padoušské.“

K jejímu překvapení se Kapitán zasmál, jako by předsta-
va, že Rada využívá něco byt' jen vzdáleně padoušského, byla
naprosto absurdní na to, aby ji vůbec zvažoval. „Abych prav-
du řekl, věřili jsme, že jsi Nightmare, a Nightmare se mě *po-
kusila* zabít.“

Naježila se. „To si uvědomuju, ale... Nemyslíte si, že by si
aspoň zasloužila další šanci?“

Kapitánovo obočí vystřelilo vzhůru.

Nově došlo, že se pohybuje až moc na hraně, a okamžik-
tě se stáhla.

„Konkrétně Nightmare možná zrovna ne. Jenže zkuste si
to představit. Byla jsem ve vězení – neprávem, ano –, ale stej-
ně jsem měla čas přemýšlet o svém životě a o svých volbách
a rozhodla jsem se, že když se někdy dostanu ven, budu se
chovat jinak. Renegáti se musí umět povznést nad chyby mi-
nulosti a pochopit, že se lidé mohou změnit. A to nemluvím
jen o popravách. Víím, že Ace Anarchistovi za jeho činy nikdy
neodpustíte a Nightmare možná taky ne, ale na tom ostrově